

YAŞAR ÜNİVERSİTESİ

ŞİİR VE

ÖYKÜ

Y A R I Ş M A S I

Şiir ve Öyküleri (2021)

ÇEVİRİM İÇİ YAYINI 2021

Şiir ve Öykü Yarışması

Bu yıl ilki gerçekleştirilen Şiir ve Öykü Yarışması'na Yaşar Üniversitesi öğrencileri ve çalışanlarından şiir kategorisinden 96 ve öykü kategorisinden 27 olmak üzere toplamda 123 eserle başvuruda bulunuldu.

Yarışmanın kazananlarını Prof. Dr. Ayşe Lahur Kırtunç, Dr. Öğr. Üyesi Evren Akaltun Akan, Dr. Öğr. Üyesi Ahmet Süner, Dr. Öğr. Üyesi Tuba Geyikler, Dr. Öğr. Üyesi Esen Kara, Şair Nisa Leyla ve öykü yazarı Deniz Özbeyli'den oluşan seçici kurul belirlenmiştir.

Yarışma sonucunda dereceye giren yazarların eserleri bu yayın ile sizlerle buluşturulmuştur.

Şiir Kategorisinde

1. İlkin SÖZER
2. Nihal YÜZÜGÜLDÜ UÇAR
3. Sabri Can Doğantay

Öykü Kategorisinde

1. Sabri Can DOĞANTAY
2. Burak AKÇAY
3. İnanç DÜZGÜN

Şiir Kategorisi birincisi İlkim Sözer'in "Geçmem Dışından" adlı eseri;

geçmem dışından

dün gece karlı bir kurttu benim adım
damarımdakinden başka vaha yoktu
etimden başka et.

dün gece, karlı bir kurt nefesinde
çokça yıllık ateşi tekrar yarattım.

çünkü dönüşüm tek kanunudur evrenin!
eteklerim tutuştu mu bennulara dönerim.

dün gece orman emsalsiz bir darbesiydi
yay gibi gerdikleri fırçaların göğsümde
bilmiyorum yankılanan kimin sesiydi
anasından kopup gelmiş tufanların içinde
hiç sesli bir koroydu kızkardeşlerim
ama yok, ama olmaz, ama dedirtmem
hiçbir eli tüfekliye uykusunda ölmüştür

kürkümdeki tek bir tel korkaklıktan ağarsa
zamanımız gelince benden ayrı gömülsün

ben bu postu özümde sadakatten örtümdüm
gerekirse kök salar söğütlere dönerim!

burnumdaki pas tutmuş diyarlar kokusudur
şimdi nasıl çullanıyor üstüme şu
bakırdan gün bir çaresizlik ordusudur
ayınler dolusu aytaşı kaynattım - ne fayda
saat ilerledikçe dualar hep kaybolur
ya canından geçersin, ya dışından
ya canından geç derler, ya dışından!

öyle olsun! kader bulsun umduğunu
yiten dişler yalnız yenilerine gebedir

çünkü dönüşüm tek kanunudur evrenin
dişlerimi sökseler kartallara dönerim.

Şiir Kategorisi ikincisi Nihal Yüzügüldü Uçar'ın "Baba Yedigari" adlı eseri;

kaba yedigari

Günün en ince yeri kınıldıyor
Aniden huysuzlaşan ot yığını içim
Biraz kaşını, çokça sinir
Dünyadan razı yaşamayı öğrenemiyorum
İsteğin iradesizliği ya da
Mayalanan gövdesi zamanın
Keder, hırsımın yorgun atlarını ehlileştiriyor
Zamanı yırtıp mekanı parçalayınca bilinç
Hissedilen sadece bir el
Yüzü seccadeli bir marangoz
Üstüme bazen huzuru yontuyor
Bende öylesine büyüyor
Yeni soğumuş sabah vakitleri, ay yalnızlığı
Bir şey istemeyi akan suya bırakıyorum
Esbap perdesi dalgalanıyor
İstemeyi istemek de elimde değil
Günün en şeffaf yerine çöküyorum
İçimin kuşları hırçın, susuz

Bir avuç toprak taş oluyor kalbin sıcaklığında
Kalbin ıslaklığında kayaya dönüşüyor tuz
Sesler külleniyor sürekli
Birikenleri ayıklıyorum
Kalanlar etmiyor bir bütün
Bu kara gün için zakkum
Bu sıkıntıya deva jilet kesici
Bu anne bedduasının kızıl kıyamet buruşukluğu
Bu tuttuğunu koparıyor uykusuzluk
Bu içtikçe kendisine dönüşülen acı tütün
Her şeyim duman
Çünkü babamdan hatırladığım
Tek cümle yok -yarama süreceğim-
Taş nasıl toprak olur
Un ufak nasıl dağılır insan tozu
Bulut damla verir, damla nasıl kan siler
Sözü acıtmadan nasıl demler dil
Bana yadigar tek kelime yok
Yine de
İbrahim düşüyor aklıma ve gönlüme
Kuş tüyünün tene dokunan hafifliğiyle
Başlıyor ufuneti burutan sayıklamalar

Hüznünü sızdırmayan denizi sığdırabilir kalbim
Dopdolu iç acısı ve dağılmış kehribarlarla
Eğer taşıyabilirsen kendine eğil diyor İbrahim
Sorgusuz sualsiz teslimiyeti kucakla
Dünyayı yutkunuyorum, sonsuz daralıyor boğazım
Bu nasıl oyun: gece gündüz yap-boz
Bu nasıl oyun: gerçeğe dönüşen rüya; rüyaya dönüşen gerçek
Bu nasıl oyun: hiç oynanmamış
Güvercin nefesiyle uyuyorum
Öyle acemi, öyle hiç, öyle esrek
Babama ait bir cümle arıyorum
Hiç değilse bir kelimenin kanatlarına sığınayım
Şaşkınlığın labirentinde sakat sesim
Duvarlara çarpa çarpa bana dönüyor
Boşluğuna inince evrenin
İbrahim fısıldıyor kulağıma
Eğil; kendine
Babamdan öğrendiğim tüm kelimeleri yaktım
Yeni kelimelerle imtihan olmak için
Yalnızlıktan bile yalnızdım
Varlığını yakınca çoğalacak bedenim
Küllerimden doğacak her bir cümle

Evlat iken babamla sınıandım
Put yapan ellerini öpmedim tören sabahlarında
Baba olunca evladıyla denenecektim
Ona kavuşmak için kesmeliydim damarımı da
Dedim ya, jilet kesici her sıkıntıya deva
Öğrendim, başıboş değildi esrikliğim
Yaprağı kemiren kurdun şükürü vardı
Yoksa da sordum:
-Dünyada olmak ne
-Şükür niye
-Bu nefes kimden
Öğrendim, yanmaya sebep değildi ateş
Esbap perdesi parçalanıyor
Eşyanın uğultusu kulaklarımda
İsteğimin kirini siliyor bir el
Marangozunki mi, kim bilir?
Uyanmaya yakın
Bir ezan bütün zarafetiyle üstüme düşüyor
Yolda sahibini bulmuş köle gibi
Sarım sarım sarılıyorum
Esaretin özgürlüğe tercihini
Sakat atların ölme arzusuna bağlıyorum.

**Şiir Kategorisi Üçüncüsü Sabri Can Doğantay'ın
'Hayat, Buradayım, Teşekkür Ederim'' adlı eseri;**

*hayat. buradayım.
teşekkür ederim*

-insan kadirşinas olmak ve
aynalar muteber gözükme halindedir-

ben baba
ları ölmüş çocuk
lar kadar sert durmak zorundaydım
...
napacaksın sebebini?

beni bir sardunya büyütemez bu kesin
fakat ruhi bey
sizinle kapalıçarşıdaki antikacıda
çay içmeye varım!

"bu şiire bir yerde rastlarsan mutlaka beni ara"

yalnızlık, göklere anarşidir
sen bu dünyaya kalansın oğlum
geç gelen azamet, azamettir
süvari bey söylüyor:
gemiye karaya oturtmak hiç iyi bir şey değildir!

bir süre, süreya'nın kaybettiği ha
bende dursun istedim
biraz kendimden bahsedecek olursam
beş kere dayı, yirmi bir yaşında
bir kere aşık

ricardo oğlum, futbolu bırakma ihtimaline karşı
üzülmekteyim-
iki eğilme
iki alkış
bir eğilme
tolstoy'un bisikleti hiç de güzel değilmiş

huzur, petrol ofisi tuvaleti önünde
uykuya çoktan dalmış bir aile
ve gece, gemilerin limbo yaptığı sırada

*hayat, buradayım,
teşekkür ederim*

lumbuzlarından hayal kuran
dördüncü çocuğunda saklı
aynaya baktığımda göremediğim tarafım
uzaklarda
orada büyük gemiler alargadayken
pazar günleri
kuru fasülye yenir
bir gün göreceksen seni, ah
karşılaşırsam santa muerte'ye inanan bir bedeviyle
belki!

-şiir tarihini öğrenmek için
sarıldığım aynalara bakmamız gerekmektedir-

döndüm! yarım bıraktığım hayatı
tamah eden insanlar için
planladığım gösteriler son bulsun
bilmeniz gereken şeyler olabilir

bu hayattan bir fesleğen geçti
sulamayı unutup kuruttuğum
su sıçratan arabalara sövmeyi
sizlerden öğrendim
memur olacak çocukları gözlerinden tanıyan

ve araya kaynayan pazar arabalı yaşlı teyzeler
biliyorum, ocakta yemeğiniz var!

hiçbir işe yaramayan şeyler üzerine
bütün vaktimi verdim
artık ne varsa son bulsun
silahlarına veda etmiş bir toplumun
hangi cepleri sabah kokar?
buna anlam ararken...annem yemeğe çağırdı
bugün pazar değilmiş
zira bizim evde de
pazar günleri
kuru fasülye yenir.

Öykü Kategorisi birincisi Sabri Can Doğantay'ın "Bir Hatıra Tanığı" adlı eseri;

Bir Hatıra Tanığı

Oturdu. Ayaklarıma doğru. Lambanın yanmasına gerek duyulmayan vakitlerden biriydi. Vücudu aynalı dolaba dönük. Kitabımı okumayı bırakıp bir süre göz ucuyla süzüyorum. Saçları yeni boyalı. (Muhtemelen bunu ona söylemeyeceğim.)

"Saçlarım nasıl olmuş?"

"Güzel, yakışmış!"

"Uçlarını kendim kestim, bence güzel oldu!"

Ses etmedim. Fark edilmediği için muzdarip. Yüzü düştü. Bir süre sustu. Gözlerini düşürdü, ucuyla bazanın ayaklarını izliyordu.

"Ben şimdi buradayım. Şimdi beş dakika sonra ölse ben... İnsanlar kuş gibi... Annemi ziyaret etmeye gittik ya bugün. İyi ki gittik. Ne iyi ettik ama! İçim kuş gibi hafifledi. Ziyaret etmeseydik, içimde garip bir sıkıntı olur, hiç geçmezdi. Nesibe abla söyledi, eğer ziyaret etmeseydik biz, anneme öteki tarafta sorup dururlarmış komşuları; "sizin hiç kimseniz yok mu?" diye...

Hatırlıyor musun? Sen baban gömüldükten sonra gülerek ve koşarak çıkmıştın merdivenleri.

Baban koca bir çınar ağacının altına gömüldüğü için çok mutlu olmuştun. Benim annem güneşin altında kavruluyor. Onu daha sık ziyaret etsek...Olur mu?

Sen yokuşun tepesindeki hayrattan su doldurmaya gittiğin vakit bunu düşündüm. Biz de şimdi hani uyusak...Uyanmasak...Aman Allah'ım...

Hiç konuşmadan aynadaki cemalinden dinlemeye devam ediyordum. Odada sinek vızıltıları duyuluyordu. Gözleri büyüdü. Elleri tir tir titriyordu.

"Hava da serinledi, sonbahar geldi ama, bu sinekler bir türlü gidemedi. Her tarafım kaşınıyor!" Aman be...Sen de çok pimpiriklisin, sinek o, ısıracak tabi! Vakti geldiğinde uçar gider, gidemezse, çıkacak bir yol bulamazsa burada ölür.

"Seneye yaz gelmeden tül taktıralım olur mu?"

"Olur tabi taktırırız..." Başını kaldırmadan gülümsedi. Gözleri artık yatak ve gardırop arasındaki halı desenlerindekiydi.

"Bu ayki yazını çok beğendim," dedi. Öykünü ne güzel bitirmişsin ama! "Gördün, yaşadın, uyum sağladın ve değiştin. Bir ömür ancak böyle yaşanırdı. Gözlerinden öperim." Vay be! Ne güzel bitirmişsin ama! Bir süredir bu kelimelerin etkisinden çıkamıyorum... Bıyık altından gülerek: "teşekkür ederim," dedim.

"Ben sana bir şey söylemek istiyorum. Hani sen yazıyorsun ya, dergilere yolluyorsun, etrafın hep sessiz olsun istiyorsun, kapının açılmasından nefret ediyorsun, sinirliyen bir şeyler yemiyorsun ya sen...

Ben karar verdim, şair olacağım! Bu dünyadan kurtulamadım, iz bırakacağım! Öyle takıntılarımla olmasa da olur benim. Mesela kapı açık yazabilirim! Ben sadece yazacağım. Kuşları, mevsimleri değil. Kendi hayatımı yazacağım!"

Asıl meselenin başkalarının hayatına dokunabilmek olmasından hiç bahsetmedim. Esasen haklıydı, insan evvel kendini yazmalıydı. Bir uçağın bulutun ardına gizlenişini görmeli.

Hiçbir şeyin düşüncelerindeki kadar sahici olmadığını anlamalı. Ne istediğini bilmese dahi istediği şeyin zihninin en ücra köşelerindeki yankılarını duymalıydı.

"Ben şimdi yazmak için gerekli zamanı kolluyorum. Kitaplar okuyorum, filmler seyrediyorum. Girdiğim bütün kitabevlerinde elime aldığım kitapların ilk cümlelerini

Bir Hatıra Tanığı

okuyorum. Çünkü ilk cümle çok önemli. Yazmak için büyük bir olayın olması gerek gibi geliyor içimden. Ama öyle olmayacak. Yazmak için çok büyük bir olay gerek değil. Benim yazma eylemim, boş bir vaktimde, insanların donduğu o zaman diliminde gerçekleşecek. Sen bile farkına varamayacaksın. Gerçi sen birçok şeyin farkına varamıyorsun. Geçen yıl, bileğindeki sarı bileklik düştü, farkına varamadın. Çıkartmak istediğin derginin kapak taslağı düştü cüzdanından, A5 boyutundaydı tahminimce, onu aldım ve cüzdanıma ekledim...Ha şimdi söylediğime bakma, asla vermem sana...

Şükür...Bayram temizliği de bitti. Bize kimse gelmez, ben de biliyorum ama...Olsun...Çocuklar için ayırdığım şekerleri gördün değil mi? Çikolatalı olanları? -Kafamı evet anlamında aşağı yukarı salladım.- Mahallede fazla çocuk yoktu ama bu yıl bir sürü Suriyeli gelmiş diyorlar. Onların çocukları gelir belki, belli mi olur...Çocuklar için en güzel şekerleri ayırdım, hak ettikleri gibi. Aman canım, ne yapaalım gelmezlerse de şanslarını kaybederler. He bir de aklıma gelmişken...Sabah kapının önündeki tasa su koymayı unutmuşuz, onu doldurur musun? Hayvanlar şimdi susamıştır, canlarım benim...Bir tanesinin adını Rüzgar koydum... Galiba cins bir kedi, kar beyazı. Onu sahiplensek diyorum, ama senin hastalığını düşündükçe saçmalama diyorum kendime. Astım hastasının evinde tüy olmaz. Tıpkı doktorun dediği gibi...Ben çiçekleri sulamaya gidiyorum. Tas'ı unutma e mi? Susamışlardır şimdiye.."

Ayaklandı. Kapıdan çıkarken, solundaki çalışma masasının vitrininde, kalemlüğimin arkasında daha önce hiç fark etmediği bir fotoğraf gördü. Hatıra kutumdan çıkardığım bir fotoğraf. Bir süre süzdü... Arkasını çevirdi...

/Yengecim,
Bu resme bakınca
Beni tanıyabildin mi
Bilemiyorum
Unutulmak insan içine işlenen bir sırdır.
Sevgilerimle.../
Geri döndü. .

-"Biz niye bu kadar mutsuzuz?" Dedi.

"Bilmiyorum" dedim. "Bilmiyorum, nereden bileyim?"

Öykü Kategorisi ikincisi Burak Akçay'ın "Sarmal Bulmaca" adlı eseri;

Sarmal Bulmaca

Loş ortamı ve ilginç mimarisıyla insanı yutacakmış hissi veren, ufak ve salaş bir meyhanede, tek başıma oturmuş, bir yandan rakımı yudumluyor, bir yandan da karşımda duran masayı gözlemliyordum. Nedendir bilinmez, içeri girdiğim andan itibaren gözüm bu masadaydı. Veyahut uzun süredir bu masayı gözlüyordum da içeriye yeni girebilmişim; kim bilir?

Modası geçmiş, kahverengi bir takım elbise giymiş, serçe parmağına kehribar taşlı bir yüzük takmış, ön dişlerinden biri olmayan, kısa boylu, seyrek saçlı, pos bıyıklı, yorgun görünümlü, kırklı yaşlarında bir adam ile mavi bir kot pantolonu ve yeşil bir boğazlı kazak giymiş, devasa cüsseli, sarı saçları özenle yana taranmış, iyi eğitilmiş bir Rus askeri gibi duran ve ortama mistik bir enerji yayan gencin oturduğu masaydı bu. Meyhanenin sahibi olduğunu düşündüğüm, molla tipli, nur yüzlü adam da sık sık gelip bu masaya oturuyordu. Normal şartlarda asla bir araya gelmemesi gereken bu üçlü, bir boşluktan fırlayıp gelmiş gibi bu masada buluşmuştu.

Siyah - beyaz renkte, çizgili bir örtü ile örtülmüş, kare bir masada oturmuşum. Tam üstümde duran sarı ışık, masayı belli belirsiz aydınlatıyordu. Yeryüzünü dövercesine yağın yağmurun sesi bana eşlik ediyordu. Arkada çalan hafif müzik ile yağmurun sesi müthiş bir uyum oluşturuyordu. Böyle ortamlar bana hep dedemi hatırlatırdı. Ve tabii ki onun gizemli hikâyesini...

Anlatılana göre, dedem bir gün, aynı böyle bir rakı masasında, arkadaşları ile birlikte oturmuş, rakısını yudumluyormuş. Aşırı mutluymuş; çünkü bir gün önce baba olacağına haberini almış. Uzun süredir beklediği bir habermiş bu; ilk kez baba oluyormuş. Mutluluktan uçuyormuş, erkek çocuk hayaliyle yanıp tutuşuyormuş. Arkadaşları ile beraber bu haberi kutlamaya gitmişler. Rakılar tabii havada uçmuş. Bir şişe gitmiş, diğer şişe gelmiş. Bir meze bitmeden, diğeri masadaki yerini almış. Garsonun, servis yapmaktan kolları, bacakları tutulmuş. Şarkıların, türkülerin, fıkraların ardı arkası kesilmemiş. Kahkahalar tüm meyhaneyi inletmiş. Hatta öylesine inletmiş ki, masadaki kahkahalar, o gece, yağın yağmur ve çakan şimşeklerle birleşip kentteki tüm evlerde bir titreşim şeklinde hissedilmiş. Herkes o gece, o masada sarhoşluğun da ötesine geçmiş.

Sonra, bir an gelmiş, dedemin gözleri boşluğa dikilmiş. Herkes anlamsız gözlerle dedeme bakmış. Dedemin yüzünden o an, o zamana dek, o kentte yaşanan tüm sevinçleri, tüm hüznüleri, tüm doğumları, tüm ölümleri, tüm hasretleri, tüm sevimleri, avazı çıktığı kadar bağırın kadınları, donuna işeyen çocukları, ağrıdan inleyen ihtiyarları, şahlanan kısrakları ve zamansız öten horozları görmüşler. Üstelerinde duran lambadan, dedemin yüzüne, tüm renklerle süzölmüş. Bir renk cümbüşü oluşmuş dedemin donuk yüzünde. Hatta öyle ki, oturup iki kadeh de dedemin yüzüne bakarak içmişler. Sonsuz bir zaman sonra, dedem bakmaktan veyahut belki de bakmamaktan sıkılmış olacak ki, gözlerini birden oturdukları kare masaya çevirmiş, "Siyah mı griye daha yakındır, yoksa beyaz mı?" demiş ve ortadan kaybolmuş. Herkesin gözü önünde, başka hiçbir şey demeden, oturduğu yerden öylece kaybolmuş. Dedemin arkadaşları, büyük bir şaşkınlıkla, dedemin yokluğu ve masanın üstüne bıraktığı soru ile öylece kalakalmışlar.

Kimse inanmamış tabii dedemin arkadaşlarına. Herkes anlattıklarını alkolün etkisine vermiş; adları ayyaşa çıkmış. O gece başlayan yağmur, günlerce hiç durmamış. Israrla yağın yağmurun altında, haftalarca dedemi aramışlar. Her bir yana haber salmışlar. Babaannemin ağlamaktan gözleri görmez olmuş. Bu adam nereye gider, neden gider diye günlerce düşünmüşler. O kadar uzun düşünmüşler ki, aslında Samim diye biri hiç olmadı da biz toplu

bir rüya mı gördük diye kuşkuya düşmeye başlamışlar.

Sonra, bir gün dedem ansızın çıkagelmiş. Aradan altı ay geçtikten sonra, tam da babamın doğduğu gün... Ama dedem, dedem değilmiş sanki. Gözlerinin ferisi gitmiş. Ne konuşuyor, ne söylenenleri işitiyormuş. Gördüğü bile şüpheliymiş. Hiçbir soruyu cevaplamamış, tek bir kelime etmemiş. Tek yaptığı, bir sokak aşağılarında bulunan boş araziye yürüyüp, gitgide ufalan daireler çizmekmiş. Sabahtan akşama, bir şey arar gibi, daireler çizerek yürüyormuş. Bir yandan da eli çenesinde düşünüyormuş. Günler, geceler boyunca yürümüş ve düşünmüş. Ne kadar üfürükçü, hacı, hoca takımı varsa hepsini getirmişler; ama bir işe yaramamış. Ne çocuğunu bir kere kucağına almış dedem, ne de kimseyle konuşmuş. Aradığını bulmuş mu bilemem; ama bir gün çizdiği dairenin tam ortasına kıvrılmış ve uyumuş. Bir daha da hiç uyanmamış.

Dedemi düşünmek bir süre oyalamıştı beni. Rakının da etkisiyle beynim biraz uyuşmuştu. Sonrasında tekrar, karşımdaki masaya odaklandım. Meyhanede ben hariç, sadece bu masada oturanlar kalmıştı. Aralarında hararetli bir sohbet vardı. Bazen kahkahalar yükseliyor, bazen yüzler geriliyor, bazen susup düşünülüyordu. Bunların hepsi, üç kişi tarafından, aynı anda, hayranlık uyandırıcı bir uyum ile yapılıyordu. Haftalardır bu günün provasını yapıyorlarmış da bugün ilk oyunlarını sergiliyorlarmış gibi duruyorlardı. Sıkılıyordum ve oyalanacak bir şey arıyordum. Sonra birden, çocukluğumda sıkça oynadığım bir oyun aklıma geldi ve karşımdaki masa, o an zihnimde bir tiyatro sahnesine dönüştü. Sigara dumanı da ortamın atmosferini uhrevileştirerek bu düşünceme katkı sağladı.

Kafamdan hayali senaryolar yazıyordum. Kâh mekanın sahibi hesabı ödeyemeyeceğini söyleyen iki adamı ekmek bıçağıyla delik deşik ediyor; kâh orta yaşlı adam, kızının peşini bir türlü bırakmayan yakışıklı delikanlıyı silahıyla vuruyor; kâh sarışın delikanlı, şakalaşma ile başlayan ve alkolün de etkisiyle git gide büyüyen bir ideolojik tartışma sonucu öfke krizine giriyor ve kallavi elleriyle diğer iki adamı boğarak öldürüyordu. Bu oyun bana şeytani bir zevk vermişti. Senaryoların ardı arkası kesilmiyordu, kombinasyonlar beynimde dans ediyordu. Rakıyı ışık hızıyla içmeye başlamıştım; zevkten başım dönüyordu. Sonra bir an geldi, gerçek ile hayal birbirine karıştı. Ben, zamandan bağımsız başka bir ben oldum. Sonra dedemle birleşip ayrı bir ben daha oldum. Benler ordusu bir çember yapıp etrafımı sardı, aralarından kurtulamadım. Bir yerden sonra tüm renkler gitti, koca bir karanlık her yanıma sardı. Tüm benler birleşip ben diye bildiğim beni de yok etti.

Gözümü açtığımda ufak bir odadaydım. Etraf loş, başımın üstünde bir lamba, bir sandalyede oturuyordum. Önümdeki kare masa, meyhanedeki masaya çok benziyordu; fakat örtüsü yoktu. Lambanın cılız ışığı gözlerimi alıyordu. Ne olduğunu kavrayamıyordum. Söylenilene göre, tam otuz iki saat uyumuşum. Ne yaparlarsa yapsınlar, beni uyandıramamışlar. Gözlerim ışığa biraz alışınca, "Neden buradayım?" diye sordum. "Hatırlamıyor musun?" dediler. "Neyi?" dedim. "Meyhanede, karşı masanda işlenen cinayeti." dediler. "Hatırlıyorum ama hangisini, o kadar çok cinayet oldu ki?" diyecektim, diyemedim; sustum. Hala tam aylamamıştım, şaşkındım. Biraz kendimi toparlayıp, "Gerçekten bir cinayet mi oldu; kim, kimi öldürdü?" diye sordum. Rol yaptığımı sandılar. Birkaç gün süren, sonu gelmez sorulardan, tehditlerden, ters köşelerden sonra, nihayet hiçbir şey hatırlamadığıma ikna oldular. Karakoldan çıkarken ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmez bir haldeydim.

Sonradan anlattıklarına göre, gece yarısı meyhane telefonundan, kim olduğunu tespit

edemedikleri biri polisi aramış. Polis meyhaneye geldiğinde herkesi uyur halde bulmuş. Meyhanenin sahibi olan nur yüzlü adam, yüzünde huzura ermiş bir ifadeyle kanlar içinde masanın üstünde yatıyormuş. Orta yaşlı adam ile sarışın delikanlı ise onun üstüne kapaklanmış, uyuyorlarmış. Ben de karşı masada uyur haldeymişim. Orta yaşlı adam ile sarışın delikanlı, ifadelerinde, adam ile o gün tanıştıklarını, adamın gece boyunca yanlarına gelip onlarla muhabbet ettiğini, beraber rakı içtiğini, gecenin ilerleyen saatlerinde ise gülüp eğlenirken, bir anda adamın gözlerinin bir süre boşluğa daldığını, sonrasında da anlamsız bir şeyler mırıldanıp aniden masadaki bıçağı kaparak kendini bıçakladığını iddia etmişler. Hemen ambulansı ve polisi aradıklarını; ardından da garip bir şekilde, bayılmaya benzer bir uyku halinin gelip onları esir aldığını ve ne kadar karşı koymak isteseler de dayanamayıp uyuyakaldıklarını söylemişler. Polis inanmamış tabii bunlara. Böylesi bir cinayet işleyip, eşi benzeri görülmemiş bir soğukkanlılıkla uyumalarına da bir anlam verememişler. Hatta, pek belli etmeseler de biraz ürpermişler. Benden de şüphelenmişler tabii; ama hem bıçağın üstünde parmak izimin çıkmaması, hem de adamların beni doğrulayan ifadesi sonrası cinayeti işleyenin ben olmadığına karar vermişler. Rahmetli, sessiz, kendi halinde bir adammış. Meyhane işletmesine rağmen ilginçtir, alkolden nefret eder, ağzına bile sürmezmiş. O geceye kadar, hiç kimse onu alkol içerken görmemiş. Beş vakit namazında, ağzından dua eksik olmayan, cennetlik bir insanmış. Kimseye kötü bir şey söylediği, kem gözle baktığı görülmemiş. Böylesi bir adamın neden meyhane işlettiğini kimse anlamazmış. Hatta öyle ki, meyhane ortamında böyle ulvi bir adamın varlığı onları rahatsız edermiş. Adamın yüzüne baktıklarında tüm günahları gözlerinin önüne serilir, kendilerini bir günahkâr gibi hisseder, kalkıp giderlermiş. Bu yüzden de müşterisi çok olmazmış bu meyhanenin. Senelerdir nasıl ayakta kaldığına şaşar dururlarmış.

Yağmur, o esrarengez gece kaldığı yerden, aralıksız yağmaya devam ediyordu ve ben yaşadıklarımı idrak etmeye çalışıyordum. Yağmurun altında şemsisiz bir şekilde ilerlerken, bir yandan adım atıyor, bir yandan da tüm hücrelerimle düşünüyordum. Kimseye zararı olmayan, melekten hallice bir adamı kim, neden öldürmek isterdi? Böyle bir adam, belki de karakterine en ters işi, senelerdir neden ısrarla yapardı? Ağzına alkol sürmeyen bu adam, neden o gece alkol denizine balıklama dalmıştı? Böylesi korkunç bir olaydan sonra diğer adamlar nasıl uyuyabilmişti? Olanların benimle bir ilgisi var mıydı? Gerçekten de tüm bunlar yaşanırken, her şeyden habersiz, masada öylece uyumuş muydum?

Sorular beynimde dans ediyordu. Olanları hatırlamaya çalışıyordum; ama ne yapsam nafileydi. Zihnimde bir yerden sonrası silikti. İliklerime kadar şaşkınlıkla bezenmiş olsam da diğer bir yandan, anlamsız bir şekilde bu yaşananlar bana çok tanıdık geliyordu. Sanki her gün bunları yaşıyormuşum da bu yaşananlar benim için ekme yemekten, su içmekten, nefes almaktan, sigara tüttürmekten farksızmış gibi hissediyordum. Delirecek gibiydim. Bir an önce babamın evine gitmek ve ona içimdekileri dökmek istiyordum. Bu karmaşık duygular içinde, çocukluğumun geçtiği beş katlı apartmanın merdivenlerini onlarca soru ve bilinmezlik ile birlikte hızlıca çıktım.

Bende bulunan yedek anahtarla kapıyı açtığımda, babam her zamanki gibi kare çalışma masasında bir şeyler karalıyordu. Kafasının üstünde duran sarı ışık, tamamen aklaşmış saçlarının üstüne vurmuş ve onları sarımtırak bir renge dönüştürmüştü. Yanına birkaç parça peynir ve bir kadeh rakı almıştı. Her akşam yazmaya oturur, yazarken de mutlaka iki

kadeh rakısını içti. Ne bir eksik, ne bir fazla; bu onun rutiniydi. Beni görünce, boyundan bağlamalı gözlüğünü çıkarıp yerinden kalktı. Kurşuni renkteki dolma kalemini masaya bıraktı, rakısından son bir yudum alıp yanıma geldi.

Bir şey sormaya gerek duymadan, "Hoş geldin evlat" dedi. "Hoş bulduk baba" dedim ve hiç duraksamadan, dışarıda yağın yağmurun hızına ayak uydurup tüm olan biteni ona anlattım. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, kafam allak bullaktı. Ben anlattıkça, babamın ifadesi de daha önce şahit olmadığım ilginç bir hale dönüşmeye başladı. Şaşkın ve düşünceliydi. Yüzü, büyük bir acı çekiyormuşçasına, sancılı bir ifadeye büründü. Eli çenesinde, bir filozof edasıyla düşünüyordu. "Nasıl olabilir?" diyordu, "Böyle bir şey nasıl olabilir?" Odanın içinde dönüyordu. Yorum yapmasını bekliyordum. Sonu gelmeyecek gibi duran gelgitlerden sonra çalışma masasına doğru yürüdü. Kapıdan girdiğim esnada yazmakta olduğu notları eline aldı. Kararsız adımlarla bana doğru yürüdü ve daha mürekkebi bile kurumamış olan notları titreyen elleriyle bana doğru uzattı. Hislerimi yüzümden okumak istercesine, gözlerini gözlerime dikti. Babamın bu garip tepkileri sonrası, karmaşık duygularım şehvetli bir meraka dönüştü. Bir öyküye benziyordu. Hiç vakit kaybetmeden, harika bir el yazısıyla yazılmış bu öykünün ilk paragrafını okumaya başladım.

"Loş ortamı ve ilginç mimarisiyle insanı yutacakmış hissi veren, ufak ve salaş bir meyhanede, tek başıma oturmuş, bir yandan rakımı yudumluyor, bir yandan da karşımda duran masayı gözlemliyordum. Nedendir bilinmez, içeri girdiğim andan itibaren gözüm bu masadaydı. Veyahut uzun süredir bu masayı gözlüyordum da içeriye yeni girebilmişim; kim bilir?"

Öykü Kategorisi üçüncüsü İnanç Düzgün'ün "Cam Kenarı" adlı eseri;

Cam Kenarı

İçeride:

Telefonuyla konuşarak kafenin içine girdi. Bir yandan telefonla konuşurken bir yandan da hızlıca içeriye göz gezdirdi ve kafenin sokağa bakan tarafında cam kenarındaki bir masaya oturdu. Bir eliyle masanın üzerindeki tuzlukla oynarken bir yandan da telefona kısa cümlelerle yanıt veriyordu. Aslında son beş dakikadır konuşmayı sonlandırabilmek için fırsat kolluyordu; ama belli ki karşı taraf henüz konuşmayı bitirmek istemiyordu. En nihayetinde telefonu kapatmayı başardı. Sıkılğan bir edayla derin bir nefes verdi. Ne zaman annesiyle telefonda günlük olağan konuşmasını yapmak zorunda kalsa hep böyle oluyordu. Söyleyecek sözleri tükeniyordu. Bir rutinin içinde hapsolmuş gibi isseydi kendini. Oysaki anlatmayı severdi. Telefonu masanın üzerine bıraktıktan sonra gözleriyle garsonu aramak için kafasını kaldırdı. Garson da onun telefon esaisinin bitmesini bekliyor olacak ki ona doğru bakıyordu. Garsonun yanına gelmesine fırsat vermeden eliyle havada hayali bir çayı karıştırıyormuş gibi yaparak siparişini verdi. Sandalyesini düzetti; az önce oynadığı tuzluğu yerine koydu; telefonunu görebileceği bir konuma getirdikten sonra ellerini masanın üzerinde kavuşturarak sokağı izlemeye başladı.

Oturduğu cam kenarının hemen önünde sarı renkli tekir bir kedi uzanmıştı. Sokağa düşen bir parça güneşi kapmış tatlı tatlı uyukluyordu. Bir taraftan da kuyruğunun ucunu usul usul sallıyordu. Kedinin bu durağan hali ona da tesir etmişti. Kedinin sarı tüyleri aklına büyük halasının köy evinde yazları terini silmek için kullandığı kirli sarı havluyu getirdi. Aklına gelen tiksintiden kaçmak için bakışlarını sokağa çevirdi. Kedinin ilerisinde direk ve tabeladan oluşan bir otobüs durağı bulunuyordu. Birkaç kişi ona arkası dönük bir şekilde otobüs bekliyordu. Bu sırada garson usulca çayı masanın üzerine bıraktı. Garsona teşekkür etmek için kafasını belli belirsiz salladı. Masadaki şeker kâsesinden aldığı tek şekeri çayına attı. Şöyle bir iki karıştırdıktan sonra şekerin tam erimesini beklemeden çaydan bir yudum aldı. Bu sırada camın yere yakın kısmına kocaman bir sinek kondu. Kedi de bunu görmüş olacak ki patisiyle sineği tutmak için cama doğru atladı. Sinek uçup biraz yana kondu. Kedi tekrar hamle yaptı. Sinekle kedinin bu oyunu onu gülümsetti. Tebessümle kafasını kaldırıp sokağa doğru bakarken kedinin bu oyununa bakıp gülümseyen duraktaki kızı gördü. Kızla belli belirsiz göz göze geldi. Kız ona doğru gülümseyerek bakarken eliyle saçının önünü düzeltti. Bu an onun göğsünden içine doğru sıcak bir şeyler akıttı. Yüzü kızardı gülümsemesini gizleyemedi. Acaba başka gören var mı diye kafenin içine hızlıca bakış attı. Kafasını tekrar sokağa çevirdiğinde artık sinekle oynamaktan vazgeçmiş kediye doğru halen tebessüm etmekte olan kız tekrar gördü. Üzerinde bordo bir ceket vardı. Ceketin içine beyaz bir bluz giymiş ve pürüzsüz boynunu kiskandıracak derecede saran ince bir inci kolye takmıştı ve altına da dizüstü bordo bir etek giymişti. Sağ omuzuna da ince kordonlu kibar bir çanta takmıştı. Kız bakışlarını kediden yavaş yavaş kaldırarak ona doğru baktı ve yine bir eliyle saçını düzeltirken parlak dudaklarını aralamadan gülümsedi. Yanaklarında belli belirsiz gamzeler oluştu. Tüm bunları adeta nefesini tutmuş bir şekilde izlemişti. Kızın bu görüntüsü ve gülümsemesi tüm vücudunda karıncalanma yarattı. Ağzına çilek tadı burnuna da çilek kokusu geldi sanki. Göğsünden ayaklarına ılık ılık bir şeylerin aktığını hissetti; ancak güneşin hızlıca bulutların arkasına saklanması gibi kız da ona arkasını döndü. Kız şu an dikkatini durağa yaklaşmakta olan otobüse vermişti. "Allah'ım ne olursun beklediği otobüs bu olmasın" diye geçirdi

içinden. Otobüs durakta durdu. Birkaç kişi bindi otobüse; ama kız binmedi. Belli ki şansı yaver gitmişti. Çayından bir yudum almak istedi ama vazgeçti. Kız ona tekrar bakabilirdi. Zaten biri ona bakarken bir şeyler yiyip içemezdi. Hele ki bu durumda... Otobüs insan dolu yükünün bir kısmını boşaltıp yeni birkaç yolcu aldıktan sonra ağır ağır hareketlenerek yoluna devam etti. Kız durakta ona arkası dönük bir şekilde beklemeye devam ediyordu. O ise sonunu merak ettiği bir filmi izler gibi masasında oturmuş bir camdan dışarıya bir de masanın üzerinde birbirine kavuşturduğu ellerine bakıyordu. Kafasından türlü düşünceler akıyordu. Maruz kaldığı bu küçücük andan yola çıkarak gelecek hayalleri bile filizleniyordu kafasında. Of ne yapmalı nasıl davranmalıydı? Öylece oturmalı mıydı? Yoksa kalkıp kızın yanına mı gitmeliydi? Öyle ya kız, bakışlarıyla niyetini belli etmemiş miydi? Bir de kalkıp kızın yanına gelmesini bekleyecek değildi ya. Zaten öylesine bir kolaylık filmlerde bile olmazdı. Kendi kendine kızdı. Başkası olsa çoktan gitmişti kızın yanına. Bu aptalca çaresizliğine söylendi içinden. Kız da ne zamandır arkasını dönmüş yola bakıyordu. Ya ne yapacaktı ya? "Sen pıısıp oturdun kaldın." Bu son cümleyi sesli söylemişti. Duyan var mı diye aceleyle çevresine bakındı. Bereket kimse duymamıştı. Garson dâhil herkes kendi havasındaydı. Kimsenin onun küçük heyecanı ile ilgilendiği yoktu. Göz ucuyla kıza doğru baktı. Kızın hala arkası dönüktü. Durak biraz daha kalabalıklaşmıştı. İyiden iyiye fırsatı kaçırdığını düşündü. Tam o anda güneşin bulutların arasından tekrar çıkması gibi kız ona doğru döndü. Elleriyle saçlarını düzeltirken gülümsemeye yakın bir bakışla ona doğru baktı. İster istemez o da gülümsedi. Göğsünden sıcak bir dalga yayıldı vücuduna. Boynundan yüzüne doğru bir karıncalanma hissetti. Artık bu fırsatı kaçıramazdı. Kaçırılmamalıydı. Cebinden on lira çıkarttı. Çay bardağının altına sıkıştırdı. Şimdi para üstüyle filan uğraşamazdı. Olabildiğince sakin olmaya çalışarak yerinden kalktı. Kapıya yöneldi. Aklında, kurması gereken cümleleri bir düzene sokmaya çalışıyordu.

Gülümseyerek kapıdan çıktı. Emin adımlarla kıza doğru yöneldi. Kız da gözlerinin içine bakarak ve gülümseyerek kendisine doğru gelen bu yabancıyı fark etmiş olacak ona doğru döndü ve meraklı gözlerle ve birazda tedirgin olarak üzerine gelen bu yabancıya odaklandı. Söyleyeceklerini hesaplayarak kızın yanına kadar gelmişti ki iki kedinin kavgasıyla irkildi. Gayri ihtiyari olarak kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Az önce onun oturduğu camın önünde sarı kediyi oraya yeni gelmiş olan siyah bir kedi kavgası ediyordu. Tam tekrar kıza dönecekti ki oturduğu kafenin camlarının ayna cam olduğunu fark etti. Yani az önce olduğunu düşündüğü her şey bir yanılsamadan ibaretti. Ortada ona bakarak gülümseyen bir kız yoktu aslında. Sadece ayna camdan kendi yansımasına bakan ve saçını düzelten bir kız vardı. Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Beyninden kaynar sular döküldü. Kızın yanına kadar da gelmişti. Kızın ürkek ve sorgulayan bakışlarını üzerinde hissediyordu. Daha fazla rezil olmadan bir şeyler yapmalıydı. Adımlarını hızlandırdı ve kızın yanından hızlıca geçerek kendini yolun karşısına attı. Sokağın köşesinden dönünceye kadar da nefesini tuttu. Belli bir süre ilerleyip gözden kaybolduğuna emin olunca adımlarını yavaşlattı. Kafasında kurduğu hayaller ve göğsünü dolduran sıcaklık şimdi büyük bir utanca dönüşmüştü. Tek istediği bu saçma halden kurtulmak ve düştüğü bu durumu sonsuza kadar unutmaktı. Düşünmeden yürüdüğü için hangi yönde olduğunu algılayamadı bir an. Durdu nerede olduğunu anlamak için şöyle bir çevresine bakındı. Etrafına bakarken yolun kenarında park etmiş bir arabanın camında yüzünün halini gördü. İşte o an içinde birikmiş utanç engel olamadığı bir kahkahaya dönüştü. Gelip geçenlere aldırmandan içinden gelen ve engel olamadığı kahkaha tufanının içine bıraktı kendini. Sinirleri

boşanmıştı; gülmek rahatlattı. Gökyüzüne bakıp derin bir nefes aldıktan sonra yavaş adımlarla yönünü evinin yoluna doğru çevirdi. Yoğun bir şekilde yaşadığı duyguların karmaşasını anlamlandırmaya çalışarak yoluna devam ederken cebinde çalan telefonun titreşimleri onu hayata geri döndürdü. Telefonu kulağına koydu ve hayata karıştı.

Dışarıda:

Sabahki işlerini hallettikten sonra öğleden sonraki iş görüşmesine hazırlanmak için tekrar eve gelmişti. Hızlıca duş almış ve gardiobunun karşısında ne giyeceğine karar vermek için öylece dikiliyordu. On beş yirmi dakika ne giyeceğine karar veremedi. Neden sonra bordo ceket ve bordo bir dizüstü etekten oluşan takımında karar kıldı. Geçen bayramda giymişti en son bu takımı. Şimdide takımın içine ne giyeceğini düşünüyordu. Neyse ki bu sefer hızlı karar verdi. Beyaz bluzu askıdan dikkatlice çıkardı ve yatağının üzerine koydu. Annesinin doğum gününde hediye ettiği inci kolyeyi de takarsa tamam olacağını düşündü. Olabildiğince hızlı giyindi ve evden çıktı. Görüşmeye gitmeden önce evin sokağındaki kuaföre de uğraması gerekiyordu. Dünden randevusunu da almıştı. Saçlarına fön çektirdi. Saçlarının ön kısmına da hafifçe sağa doğru şekil verdirdi. Kuafördeki kız tavsiye etmişti bunu da. Yüzünün şeklini ortaya çıkartmış ki bu önemliymiş. Öyle dedi kuafördeki kız. Hafif de bir makyaj yaptırdı ne çok iddialı ne çok sade. Kuaförden çıkmadan son kez aynada kendine baktı. Görüntüsünü beğendi. Gülümsemeyi unutma diye tekrarlıyordu kendine. Bunu unutmamak için de hafif bir tebessümü oturtmuştu yüzüne. Tüm özgüvenini de derin bir nefesle içine çekip dışarı çıktı. Metronun olduğu meydana doğru yürümeye başladı. Meydana yaklaştıkça rüzgâr yüzünü hafifçe okşayan rüzgâr sertleşmeye başladı. "Saçlarım bozulacak" diye mırıldandı. Riske girmek olmazdı. Metroya binmekten vazgeçti. Ani bir kararla yan sokağa saptı. Kitapçıların ve kafelerin olduğu ara sokaktaki otobüs durağına gidecekti. Sokak arası olduğu için rüzgârdan korunabilirdi. Kolundaki ince kayışlı saatine baktı; endişelenmesine gerek yoktu randevuya yetişmek için yeterince vakti vardı. Yürürken vitrin camlarındaki yansımalarından nasıl görüldüğünü kontrol ediyordu. Bu arada vitrinlerde gördüğü birkaç indirim de aklına kaydetti. Bugün görüşme olumlu geçerse kendini ödüllendirebilirdi. Yanından geçtiği mağazalardan birinden kulağına çalınan şarkıyı fark etmeden içinden tekrarlamaya başladı. Adımlarını da şarkının ritmine uydurup yürümeye devam etti.

Sadece bir direk ve ona asılı tabeladan oluşan durağa vardığında otobüs bekleyen çok kişi yoktu. Biri durağın direğine yaslanmış üç lise öğrencisi birbirleriyle sohbet ediyordu. Okul çıkış saati değildi hâlbuki. "Okulu kırmışlar" herhalde diye düşündü. Öğrencilerin hemen yanında iki kişi daha vardı. Orta yaşlı tombul bir kadın ve ondan bağımsız olarak az ötede bekleyen memur kıklık bir adam daha vardı. Durak, camları boydan boya aynalı film kaplı bir kafenin önündeydi. Kafenin durağa yakın camının hemen önünde kaldırılma düşen bir parça güneşi yakalamış sarı bir kedi uyulamaktaydı. Adamların arasına geçerek beklemeye başladı. Bu sırada camın önünde yatan kedi cama konmuş bir sinekle oynamaya başladı. Kedinin bu komik görüntüsü onu gülümsetti. Suratına oturttuğu sahte tebessümü gerçeğe çevirdi. Kedinin bu oyununu izlerken bir yandan da göz ucuyla saçını kontrol ederken bir eliyle de hafifçe düzeltti. Kedinin sinekle olan komik oyununu kısa bir süre daha izledi. Tekrar önüne dönmeden önce kafasını kaldırıp saçına ve kıyafetini iyice kontrol etti saçını tekrar düzeltti. Gülümsemesi, saç ve kıyafeti gayet iyiydi. Görüşme iyi geçecek diye düşündü. Uzaktan yaklaşmakta olan otobüsün sesiyle tekrar yola doğru

döndü. Durakta bekleyenlerde de bir hareketlenme olmuştu. Gözlerini kısıp otobüsün tabelasına baktı. Beklediği bu değildi. Otobüs ağır ağır durağa yanaştı. Öğrencilerden ikisi ve tombul kadın bu otobüse bindi. Birkaç kişi de otobüsten indi. Otobüs geldiği gibi ağır ağır yoluna devam etti. Bu arada durağa birkaç kişi daha gelmişti Çok kalabalık olmasa bari diye düşündü.

Bu kadar hazırlanmışken tıklım tıklım dolu bir otobüste yolculuk yapmayı istemezdi. Trafikte yavaşlamıştı. Saatini tekrar kontrol etti. Hala yeterince vakti vardı; ancak trafiğin yavaşlaması onu tedirgin etti. "Trafik sıkışmaz inşallah" dedi içinden. Gerçi bu saatte yoğunluk olmazdı. Bir süre zihnine dolan endişelere engel olamadı. Tüm bunlardan kurtulmak için içine kimsenin duymayacağı derin bir nefes çekti. Tekrar tebessüm etmeye çalıştı. Kendini son bir kontrol etmek için kafenin aynalı camlarına doğru döndü; iki eliyle sağını tekrar düzeltti; hızlıca kıyafetini kontrol etti. Tüm bunları hızlıca yaparken aynadaki kendi gözlerine bakarak gülümsedi ve içinden "sana güveniyorum bu sefer yapacaksın" dedi. Bu kendi kendine telkinde bulunması hoşuna gitti. İster istemez yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Tüm bunlar olurken kafenin kapısı açıldı ve içeriden çıkan genç bir adam ona doğru gözlerinin içine bakarak ve bir şeyler söylemek istercesine utangaç bir şekilde gülümseyerek yürümeye başladı. Önce "acaba tanıyor muyum?" diye düşündü ama yok tanıyordu. Tedirginlikle karışık bir tebessüm takılı kalmıştı yüzünde. Genç adam tam yanına varmıştı ki iki kedinin kavga sesiyle birlikte genç adam ve O dâhil durakta bekleyenler de kedilere doğru döndü. Az önceki sarı kedi, siyah bir kediyle kavga ediyordu. Tekrar önündeki genç adama doğru bakışlarını çevirdi; fakat az önce ona bir şeyler söylemek için gülümseyerek gelen genç adam hızla yanından geçerek yolun karşısına geçti ve hızlı adımlarla sokağın köşesinden dönerek gözden kayboldu. Genç bir adamın gözlerinin içine bakarak kendisine doğru gelmesi onu hem şaşırtmış hem de utandırmıştı. Çevredeki herkes kendisine bakıyormuş gibi geliyordu. Yüzünün kızardığını hissetti. Sonra yavaşça genç adamın gittiği yöne doğru baktı. Tekrar gelir diye korkmuştu çünkü. Neyse ki genç adam gitmişti. Tüm bu duygular içerisindeyken durağa yaklaşmakta olan otobüsün sesiyle kendine geldi. Hızlıca otobüsün tabelasına baktı. Bu beklediği otobüstü. Bulunduğu durumdan bir an önce uzaklaşma dürtüsüyle kendini otobüsün içine attı ve hayata karıştı. __

YAŞAR ÜNİVERSİTESİ

ŞİİR ve ÖYKÜ YARIŞMASI

Çevrim İçi Yayını 2021

Editör: Taylan DÜNDAR

ISBN: 978-975-6339-93-0